

ԵՐԵՎԱՆԻ ՊՐԻՆՏԵՐՆԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ՄԵԼԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կէս տարեկանը 6 ռուբլի, Առանձին համարները 5 կոպէկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мелкъ».

Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Տ է Լ է Ք Օ Ն № 253.

Ուղարկութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի եւ տօն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է առանձին լեզուով:

Յայտարարութիւններին համար վճարում են իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպէկ:

Տ է Լ է Ք Օ Ն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ՆԵՐՍԻՍԵԱՆ ՀԱՅՈՑ ՀՈԳԵՒՈՐ ԴՊՐՈՑԻ ՀՈԳԱՐԱՐՁՈՒԹԻՒՆԸ պատիւ ունի յայտարարել, որ ներկայ փետրվար ամսի 14-ին, քաղաքիս վանքի մայր-եկեղեցում, կատարվելու է գրողի երջանկայիշատակ հիմնադիր:

Ն Ե Ր Ս Է Ս Վ

Ամենայն հայոց Կաթողիկոսի հոգեհանգիստը:

1—1

ԲՈՎԱՆԴԱՌՈՒԹԻՒՆ

Գիւղական տները.—ՆԵՐՍԻՍԵԱՆ ՀԱՅՈՑ ՀՈԳԵՒՈՐ ԴՊՐՈՑԻ ՀՈԳԱՐԱՐՁՈՒԹԻՒՆԸ պատիւ ունի յայտարարել, որ ներկայ փետրվար ամսի 14-ին, քաղաքիս վանքի մայր-եկեղեցում, կատարվելու է գրողի երջանկայիշատակ հիմնադիր:

ԳԻՒԼԱՅԱՆ ՏՆԵՐԸ

Երկրաշարժը նորից հանդէս բերեց գիւղական տներ շինելու հարցը: Երբ երկու տարի առաջ Ախալքալաքի գաւառում երկրաշարժից կործանվեցին բազմաթիւ գիւղերի տները, հողաճուրթեան եւ խորհրդարանութեան առաջիկայ դարձաւ ապագայ տների շինութեան հարցը: Քննութիւնից երեւց, որ երկրաշարժի ցնցումները դարձեւ են աղէտաբեր գլխաւորապէս շինութիւնների անյարմարութեան եւ պակասութիւնների պատճառով: Ամուր, կանոնաւոր կերպով կառուցած տները մնացել են անվնաս, կամ շատ քիչ էին վնասվել: Նոյն հանգամանքը պարզվեց եւ այժմ, Շաւիսի երկրաշարժի ժամանակ: Խախուտ

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԵՐԵՎԱՆԻ ՄՏՔԻՑ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆԻՑ ԿԼԻԿՈՐ ՀԻՋՈ

Միջանաքային պայմանագրի սկսած մի քանի շաբաթ շարունակ մեծաշուք հանդէսներով տօնակո է իր հռչակաւոր գաւառիկների մէջ: Վիկտոր Հիւզօյի ծննդեան հարիւրամեակը իրաւաւորապէս ազգի պատմական-հասարակական կիսնդար երեւան են դալիս անձնաւորութիւններ, որոնք այս կամ այն պատգաւով մեծութեան մի հետք են թողնում իրանց եւ տեղի եւ այդպիսով որոշ դասակարգի եւ նոյն իսկ սերունդների շրջանում անմահանում: Բայց գրական մեծութիւնների առաւելութիւնը, բարոյական արժանիքի գերազանցութիւնը կատարում է նրանում, որ սովորաբար նրանց յիշատակը ոչ միայն այս կամ այն սահմանափակ շրջանում, այլ եւ ամբողջ ազգի յիշողութեան մէջն է վառ մնում:

Այս դեռ բաւական չէ, կան նաեւ ընտրեալ մեծութիւններ, որոնք ոչ միայն ազգային, այլ եւ համաշխարհային հռչակ են վաստակում եւ այդպիսով իրանց անմահութեան, մնայուն նշանակութեան շրջագիծն աւելի ընդլայնում: Այս տեսակի ընտրեալ, առաջնակարգ մեծութիւնների շրջան է պատկանում նաեւ Վիկտոր Հիւզօյին: Ինչ որ Շէքսպիրն է Անգլիայի համար, Հիւզօն է Գերմանիայի, Դանտէն՝ Իտալիայի, Մոնթէն է եւ Վիկտոր Հիւզօն Ֆրանսիայի համար: Նա այս ազգի ամենամեծ բանաստեղծն է, մի մեծութիւն, որին զիտակից է ոչ միայն իւրաքանչիւր քննադատ ֆրանսիացի, այլ եւ մանուկը, դպրոցական աշակերտը, հասարակ բանտը, արհեստաւորը, փաճառակարն եւ այլն:

Վիկտոր Հիւզօն ծնվել է Բէզանսոնում, 1802-ի փետրվարի 26-ին: Նրա հայրը զինուորական էր, որ Նապոլեոնի կայսրութեան շրջա-

նում վայրկեան կառուցած շինութիւնները խիստ փուլ եկան, իսկ ամուր շինածները գիւմացան եւ նոյն իսկ կարողացան բոլորովին անվնաս մնալ:

Երկրաշարժից վնասված ժողովրդին չէ կարելի ասել, թէ դուք մի շինեք տները նախկին տեղերում: Եթէ բոլոր երկրաշարժը կենսաբանական լինէր միայն մի կէտում, գիշուք երկրաշարժի հարուածները խտացոյն ինչէն միայն այն տեղում, ուր կառուցված է Շաւիսի քաղաքը, այն ժամանակ կարելի կը լինէր այդ միակ տեղում այլ եւ տներ չը շինել եւ դրանով ազատվել երկրաշարժի վտանգներից: Բայց երկրաշարժին ենթակայ է մի ընդարձակ տարածութիւն, որտեղ գտնվում են բազմաթիւ գիւղեր իրանց այգիներով եւ դաշտերով:

Անկասկած գիւղերը դարձեալ կը սկսեն վերանորոգվել իրանց նախկին տեղերում եւ կործանվածը ու խորանկվածը նորից կը վերականգնվի: Ուրեմն հարցը պէտք է դնել ուրիշ եղանակով: Այն է՝ պէտք է մշակել տների շինութեան համար որոշ ծրագիր եւ իրագործել նրան: Ախալքալաքի գաւառում արդէն շինվեցին նոր ձեւի տներ, որոնք գանգաւորվում են նախկին

նում բարձրաստիճան գիւղը ստացաւ: Մի կողմից իր պաշտօնը, միւս կողմից քաղաքական-պատերազմական հուռն ժամանակը հարկադրում էին զինեալ Հիւզօյին առանձնական կենք վաւեր: Այս այս պատճառով փոքրիկ Վիկտորին վիճակված էր իր մանկութիւնը եւ պատանեկութեան սկզբնական տարիները մասամբ Իտալիայում եւ մասամբ Սպանիայում անցկացնել: Հարաւային ընտրութիւնը իր չեղութեամբ եւ կախարահական գեղեցկութեամբ, անկասկած, գորեղ տպաւորութիւն պիտի թողնէր վաղուց մահաւոր Հիւզօյի վրա: Հիւզօյի փայլուն, գունաւոր երեւակայութեան սաղմերը գուցէ մեծ մասամբ հենց հարաւային երկրների տակ կազմակերպվեցին:

Կանքի այս շրջիկ եղանակից յետո՛ք Հիւզօյի ընտանիքը վերադադրեց հաստատվում է Պարիզ: Այստեղ էլ ահա Վիկտորը սկսում է գրել իր անդամիկ բանաստեղծութիւնները, որոնք ընդհանրապէս, ի հարկէ, դեռ իսկ էին, բայց նախկին իր տարիքին՝ շատ յուսալի: 1817-ին նա գրում է մրցողական մի շաբաթը թիւն «Մտաւոր գաղափարների նշանակութեան» մասին, եւ ակադեմիայից պատուաւոր գրական է արժանանում: Այնուհետեւ նա գրում է զանազան տաղեր, որոնցից աչքի է ընկնում մանաւանդ «Վերգիլի կոյսերը», իսկ նրա «Փորայի խաղերը» 1819 թվին պատկերում է ակադեմիական մրցանակով: Այս վերջին գործն էր, որ առիթ տուեց Շատոբրիանին պատանի բանաստեղծին անուանել՝ «Enfant sublime»:

Հիւզօն 19 տարեկան էր, երբ հաստատակվեց նրա բանաստեղծութիւնների առաջին ժողովածուն—«Տաղերը»: այնուհետեւ յաջորդաբար լոյս են տեսնում՝ «Նոր տաղեր», «Տաղեր եւ Բալլադներ»: իր այս բանաստեղծութիւնների մէջ Հիւզօն ընդհանրապէս ենթարկված է ֆրանսիական կրօնի գրողների ազդեցութեանը, իսկ իր քաղաքական հայեացքներով միանգամայն պահպանողական է: Պէտք է նկատել, որ Հիւզօյի հայրը պատկանում էր բուսապարտեան կուսակցութեան, իսկ մայրը մոլոնաւոր արքայապետական-բուսապարտեան էր: Եւ ահա վերջինս իր

գիւղական տներից նրանով, որ նրանք ունեն ամուր պատեր եւ թիթեւ փայտեայ ծածք, որոնց շնորհիւ երկրաշարժի հարուածները չեն կարող առաջ բերել այն աւերումները, որոնց մենք ակնատես եղանք:

Շաւիսի շրջանում շուտով կը սկսեն տներ շինելու գործը: Գիւղացին անկարող է մնալ առանց պատասխարանի եւ նա պէտք է իր տները նորոգէ: Մեհրաբեշա է այժմ մեանից իսկ լուրջ կերպով զբաղվել այդ հարցով եւ զեկավարել շինութեան գործը: Բնակարանների շինութեան հարցը հիմնական է այն միջոցների մէջ, որոնք կոչված են լուծելու երկրաշարժի դժմ մարտնչութեամբ վնասվել հարցը:

ՆԵՐՍԻՍԵԱՆ ՀԱՅՈՑ ՀՈԳԵՒՈՐ ԴՊՐՈՑԻ ՀՈԳԱՐԱՐՁՈՒԹԻՒՆԸ

Հ Ե Ռ Ա Գ Ի Ր Ն Ե Ր
(Սեփական թղթակցից)

Իշխան կառավարչապետ Գոյիցինը այսօր (փետրվարի 12-ին), առաւօտեան, շրջագացել եւ ծանօթացաւ Շաւիսի քաղաքի գրութեան հետ: Նա միմիայն էր ժողովրդին եւ յորդորում էր ինքնագործութեամբ վերականգնել կորցրածը: Գաղաքացիները խնդրեցին կառավարչապետից միջնորդելու, որ փոխառութիւն տրվի քաղաքի վերանորոգութեան համար: Այսօր համարում է:

ԵՐԵՎԱՆԻ ՇԱՄԱԿԱՆ ԿՐԹԱՆՈՒՄ
(Նամակ Բագուից)

III

Շաւիսիում երկրաշարժից վնասվածներին օգնող կոմիտեում ստացել է հետեւեալ տեղեկութիւնները: Փլատակների տակ մնացած մարդկային զեպիները այն աստիճան հոտել են, որ

այս հակամեծերով ուժեղ ազդեցութիւն գործեց Վիկտորի վրա, որի բուրբոնական ոգեւորութիւնը երեւին արդէն ծայրահեղ չափեր էր ընդունում եւ տարօրինակ արտայայտութիւն ստանում: Այսպէս, օրինակ, բաւական է յիշել այն նշանաւոր տաղը, որ նա նուիրել է Լիւդովիկ XVII-ին. այստեղ Հիւզօյի տղայական, անսանձ երեւակայութիւնը եւ արքայամոլութիւնը անքննելի է առաջ դնում, որ նա Աստուծու միջոցով հրեշտակներին եւ մարգարէներին հրաւիրում է խոնարհվել նորածին թագաւորին: «Courbez vous, c'est un Roi!» Այս դեռ բաւական չէ, նոյն իսկ Աստուծո զանաւոր է դէպի նորածինը եւ արտասանում— «O, Roi!» Արքայամոլութեան հետ միասին Հիւզօն մասամբ Շատոբրիանի եւ մասամբ Լատարիների ազդեցութեան տակ՝ ցոյց է տալիս նաեւ կղերական հակամեծեր: Այն ինչ Նապոլեոնին, այս «արիւնարքուն ընտակալին» նա ատում էր ամենակատաղի կերպով, որովհետեւ Նապոլեոնը մասամբ յեղափոխութեան շարունակողն էր, հետեւաբար եւ բուրբոնեան հարստութեան ռեսորտ թշնամին: Ինչպէս Նապոլեոնին, այնպէս էլ, հետեւողական կերպով, նա դէմ էր յեղափոխութեանը եւ առհասարակ XVIII դարի ամբողջ ոգուն: Նա ծաղրում էր այս դարի «խեղճ», «բանականութիւնը», «գիտութիւնը»: իսկ յեղափոխութեան մէջ, ինչպէս արաբիա կերպով նկատում է Գեորգ Բրանդելը, Հիւզօն ուրիշ ոչինչ չէր տեսնում, բայց ինչ որ միայն «կախարահան եւ զոհ»: Նա յեղափոխութեան գոհներին ճանաչատակներ է դարձնում— ի հարկէ «նահատակներ» յանուն ancien regime-ի եւ մինչեւ անգամ ինքն էլ ծարաւում նահատակութեան:

1823-ին լոյս է տեսնում Հիւզօյի առաջին վէպը—«Han d'Yslande», այնուհետեւ «Bug Jargal», որոնք այնքան էլ լաւ ընդունվելութիւն չեն գտնում, որովհետեւ այս երկու գրութեան շնորհիւ արդէն երեւում էին Հիւզօի բուսապարտեան արդէն երեւում էին Հիւզօի բուսապարտեան հակամեծերի նախադասները: Հիւզօն երբեմն կատարեալ համապատասխան յայտարարում էր.—«Նոր չաւիղներ բաց անելու

բժշկական խորհուրդը որոշել է այլ եւս փոքրածնները չը շարունակել, որովհետեւ քաղաքում տարափոխիկ եւ վարակիչ հիւանդութիւններ կարող են շուտով տարածվել: Բազմաթիւների մեծ մասը մնացել է առանց փորձաքննութեան: Շաւիսիում թուրքերի կանաչ օսկի եւ արծաթէ զարդեր շատ ունեն, նոյնպէս նրանց հագուստեղէնը թանկանոց կը տարներէր: Եւ կարծում: Սովորութիւն կայ նրանց մէջ բաշխել զնալու ժամանակ հազնել ամենաթանկագին հագուստները եւ զարդարել օսկիներով եւ այլ թանկագին քարեղէններով: Ահա այդ բոլոր քարէ կոյտերի տակ է մնացել եւ բժշկական խորհուրդը որոշել է ծածկել կիրով: Շաւիսիցիները մեծ բազմութիւն իրանց ընտանիքներով սկսել են գաղթել դէպի Բագու եւ Թիֆլիս: Ի՞նչ պիտի լինի այդ խեղճների վիճակը: Գողթնների եւ թաւաճանների թիւը շատացել է:

Պաշտօնական տեղեկութիւններից երեւում է, որ նոյնպէս քարոքանք եւ աւերակ են դարձել աւելի քան 33 գիւղեր, նոյնպէս բազմաթիւ մարդկային զոհեր կան: Մարդիկ այնտեղ եւս մնացել են բաց օդի տակ, հացի, տաք ջուրի եւ փողի առատիկ կարիք կայ, մինչդեռ կոմիտեի գործակալների ամբողջ գործունէութիւնը կենտրոնացած է քաղաքում վնասվածներին օգնելու գործի մէջ: Կոմիտեում որոշեց զիւղերում օգնութեան գործը կարգաւորելու համար անմիջապէս ուղարկել Շաւիսի Բագուի հայոց եկեղեցիների գործակալ Արսէն վարդապետին եւ նահանգական մէջլիսի նախագահ Հալի Մէջլիս Էֆենդիին, թէպէտ այնտեղ արդէն, այ. նահանգապետի կարգադրութեամբ, գիւղերը պտտում եւ վիճակագրական տեղեկութիւններ են հաւաքում գաւառական բժիշկը, հարկերի տեսուչը, ճարտարապետ Ներսէսեանը

եւ զեղարուեստական նոր ձեւեր ստեղծելու մտքից եւ միանգամայն հեռու եմ: Բայց եւ այնպէս կարճ ժամանակից յետոյ նրան վիճակված էր դառնալ գրական մի նոր հոսանքի գեկավար: Գեորգ Բրանդելն իր «XIX դարու գրականութեան» առաջին հատորում, գեղարուեստական նորը հոտառութեամբ եւ պատմական խոր ըմբռնումով ցոյց է տալիս, թէ ինչպէս «հեղինակութեան» (autorité) գաղափարը Ֆրանսիայում ոչ մի ապարդիւ վրա այնպէս անխախտ չը մնաց՝ ինչպէս գրականութեան մէջ: «Հեղինակութեան» սկզբնական գրականութեան մէջ կրօնիցիզմն էր, որ եւ ոչ մի անմիջական հարուած չը կրեց մեծ յեղափոխութիւնից: Բայց հին ընթացքի քայքայումը հեղեղեալ գրականութեան մէջ էլ պէտք է տեղի ունենար եւ կրօնիցիզմի բեկորներից գերական մի նոր ուղղութիւն պէտք է բաղդէր— բուսապարտեան կալիւր, որի զարգանալուն շատ նպաստեց այն հակահեթանոսական, բուն քրիստոնէական ոգին, որի արծաթագոյններն էին Շատոբրիան, Լատարի, մինչ եւ այլն. իսկ Հիւզօն՝ բացի զուտ քրիստոնէական ոգուց՝ նոյն իսկ պատանեկական տարիներում յափշտակվում էր միջնադարեան ասպետական անցեալով:

Հիւզօն 1827 թվին իր «Վրոյմիլը» գրամայով արդէն բացարձակ կոխ յայտարարեց կրօնիցիզմի դէմ: Նա այս գրամայի առաջաբանում գեղեցիկ իր էսթետիկական գաւառանքը, որը դէմ էր թէ արիստոտելեան «միութիւններին» եւ թէ առհասարակ վերացական «գեղեցիկ» գաղափարին: Այնուհետեւ, յունական չարժան հաղեցութեան տակ, նա գրեց իր նշանաւոր «Les Orientales», որին կարճ ժամանակից յետոյ հետեւեցին «Ալանային տերեւները»: «Les Orientales»-ի հեղինակը արդէն դարձաւ Ֆրանսիական բուսապարտեան մի ազդեղ յորդանում: Հիւզօն եւ ընդհանրապէս ֆրանսիական բուսապարտեան մանրամասն վերլուծումով զբաղվել, նրա ընտրող կողմերը, առանձնապատկերութիւնները պարզել: Այսքանը միայն կը նկատենք, որ

և Բագրևորդի ուղարկված բժիշկ Տէր-Ներսէսեանը, սակայն կոմիտեի կողմից ներթափանց օգնութիւնը անհրաժեշտ համարուեց:

Մինչև այսօր միմիայն բազմաթիւ մէջ ժողոված է 43,383 ռ. 26 կօպէկ եւ ծախսված է մօտ 30,183 ռ. 80 կօպէկ: Ուտելիքն ուղարկելը դադարեցրած է, պահանջ կայ բրեզնտի վրաններ կառուցանելու համար: Պ. Թադիւրը դիմեց տեղիս չընկալելուն ընկերութիւններին, որ յօգուտ չամսակցիներին տան հին առաքաւաններ, չարախի եւ կերակրի օրենքին ընթացքում ստացվեցին մօտ 70 մեծ առաքաւաններ, որոնք նոյն օրերում ուղարկվեցին Շամախի Նօրել ընկերութիւնը մի վրան ուղարկեց, որի տակ կարելի է զետեղել աւելի քան 70 հոգի: Մի խօսքով, տեղիս կոմիտեի մեծ եռանդով է գործում եւ ինչ հնարաւոր է անում է Մեր կողմից մնում է միմիայն աշտուղութիւն ցանկանալ կոմիտեին, որ այդպիսի սիրով գործում է յօգուտ դժբաղդացի շամախեցիներին:

Վարդկապետի ընտելութիւնը խանի կին Նիսա խանուհի Իրանիսթեփան ուղարկել է Շամախի Հասան բէկ Մեխրեօփի անունով 1500 ռ. եւ առաջարկել է այդ գումարով 20 ընտանիք թուրքերից ուղարկել Վարդկապետ, որ յարգելի տիկինը նրանց կը պատուարէ եւ կը կերակրէ, մինչև որ իրերի դրութիւնը կը պարզվի: Սակայն Հասան-բէկը, տիկնոջ հնորակայութիւն յայտնելով, խնդրեց այդ փողը որպէս ճանապարհի ծախս տալ այն ընտանիքներին, որոնք կամենում են Բագու գնալ, որովհետեւ շամախեցի թուրք ընտանիքներից Վարդկապետ գնալու ցանկութիւն ոչ ոք չէ յայտնում: Թադիւրը իր կողմից նոյնպէս հնորակայութիւն յայտնեց տիկնոջը:

Ռուսաստանի զանազան քաղաքներից նոյնպէս ստացվում են նախարարութիւններ, անկայն ոչ կօմիտեի հասցեով, այլ ուղղակի նահանգապետի անունով: Նոյնպէս նահանգապետի տրամադրութեան տակ են Թագաւոր Վայսրի նուիրած գումարը, Թագաժառանգի, Մեծ Իշխանների, կովկասեան կառավարչապետի, Բուխարայի էմիրի եւ Կարմիր խաչի ընկերութեան նուիրած գումարները, մօտ 88,000 ռուբլի: Որքան շուտ գործադրվին այդ գումարները, այնքան լաւ կը լինի, որովհետեւ ձմեռվայ ցրտաւերին եւ տարափոխիկ հիւանդութիւններին աւելի զոհեր կը գնան, քան երկրաշարժից վերահասվեցին:

Ֆ. Մարգարեան

Հիւզօի՝ իրեն ջնարեցող բանաստեղծի մեծութիւնը կայանում է նրանում, որ նա բօմանտիկ է: Անհրաժեշտ է, որ նրա բօմանտիզմը չափազանց ֆանտաստիկական է, երբեմն բնական լինելուց միանգամայն հեռու: («Բնական» այն չափով, ի հարկէ, եթէ առհասարակ որ եւ է բօմանտիկական բանաստեղծութիւն հնարաւոր է այդպէս անուանել), բայց նրա տողերի գեղուն լրիւբալանութիւնը առանձնապէս է երիտասարդական յափշտակութիւնների ծնունդ է:

1830 թւին լոյս տեսաւ Հիւզօյի «Էլմանին»: Այս դրաման արդէն զայնթաղութեան մի վերամշակուած քար դարձաւ: Ներկայացման ժամանակ «Théâtre Français»-ում կրակակաւ եւ բօմանտիկ ուղղութիւնների ներկայացուցիչներին մէջ մի կատարեալ ճակատամարտ սկսվեց, որ եւ աւելի կը բռնուէր տեղիփոխվեց մասնակի էջերը: Հիւզօի դրամաների չափը վերջ տալու համար յիշենք այստեղ, որ նա «Էլմանին» առջ գրել էր «Marion Delorme», որ աղողութիւն չունեցաւ: այնուհետեւ յաջորդաբար լոյս են տեսնում հետեւեալ դրամաները:—«Արքան դուարձանում է», «Լուկիէց Բօրջի», «Մարիո Տիւրք», «Անջէյ», «Բիւրի Բլադ», իսկ ութսունամեայ հասակում նա գրեց իր վերջին դրաման «Torquemada»: Հիւզօն իր այս դրամաներում ամենաուժեղ կերպով աչքի է ընկնում իր գրելու առանձնատուր եղանակով, որ թէեւ, ըստ էութեան, ընդհանուր ֆորմանիական է, բայց յատկապէս՝ զուտ հիւզօյական—բնաւորութիւնների եւ դրութիւնների սուր նախադրութիւն, շրջանող, խիստ զոյնեւ, ծայրահեղութիւններ եւ անբերական չափազանցութիւններ: Գրելու այս եղանակը Հիւզօն ցուց տուեց նաեւ իր առաջին նշանաւոր վէպում—«Notre-Dame de Paris», որ լոյս տեսաւ 1831 թւին:

Գրական ուղղութեան հետ միասին՝ Հիւզօն հետզհետէ փոխում է իր քաղաքական դաւանանքը: Իրեն բօմանտիկ, հանճարի պաշտամունքի երկրպագու, նա չէր կարող չը ոգևորվել Նապոլէոնի հպարտ անձնավորութեամբ: Եւ ահա մոլորանք հակաբանապարտներն այժմ նոյն

ԵՐԿՐԱՆԱՐԺԻՑ ՎՆԱՍՎԱՆՆԵՐԻ ՕԳՏԻՆ

Երկրաշարժից վնասվածների օգտին ստացանք հետեւեալ նուիրատուութիւնները. 1) Ա. Յարութիւնեանից—1 ռուբլի, 2) օր. Մ. Վարդանեանից—2 ռ., մի. Անյայտից—5 ռուբլի: Ընդամենը 8 ռուբլի: Իսկ նախկին հետ միասին 541 ռուբլի 70 կօպէկ («Մշակ» նախընթաց 32-րորդ համարում 530 ռուբլու փոխանակ սխալմամբ գրված էր 540): Բացի արանից ստացված են չորեր Ս. Խիթարեանից եւ Գ. Յակոբջանեանից:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ

Թիֆլիս, փետրվարի 12-ին

«Մշակ» № 29-ում «Քաջանայ» ստորագրութեամբ լոյս տեսած նամակի մէջ իմ մասին ասված էր թէ՛ «Առաջին նիստին ապօրինի կերպով մասնակցել է ս. Սարգսի միաբան եղբոր լի քան. Ալիսանից» իր միաբանակից տեղի հասանելի կամայականութեան հնորին: Իսկութիւնը վերականգնելու համար, խնդրեմ երկուդիս տեղ հնորինք ձեր պատուական թերթում:

Իմ աւագ միաբան Կոստանդին քահանան ինձ յանձնեց արձանագրական թերթի՝ ասելով, որ նա այն օրը երկուդիսն պէտք է գնայ Գորի քաղաքը անձնական գործի համար եւ առաջարկեց, որ ես գնամ ժողովին: Ես էլ գնացի եւ ներկայ եղայ ժողովին: Հայր նախագահը յայտնեց մեզ՝ ժողովականներին, թէ ներկայ ժողովի շարունակութիւնը կը լինի հետեւեալ երեք-չորսի երեկոյ: Երկրորդ ժողովին գնացի, բայց եկաւ եւ միաբանս: Նախ քան ժողովի սկսվելը հայր ծագեց մեր մէջ, թէ մեզանից որը պէտք է մասնակցէ, թէեւ ամենայն իրաւամբ ես պէտք է մասնակցէի ժողովին, հայր նախագահի ասածի համաձայն, բայց ի գարմանս իմ եւ մի քանի պատգամաւորների, ինձ զրկեցին պատգամաւոր լինելու իրաւունքից:

Մնացածը թող ընթերցողը գտնէ, արդեօք ապօրինի եմ մասնակցել ժողովին, թէ կանոնաւոր եւ կամ իրաւալի էր, որ ինձ ձայնից զրկեցին երկրորդ ժողովին:

Եզնիկ քահ. Ալիսան

ՆԱՄԱԿ ԽՄԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ

Շուշի, յունվարի 30-ին

Թիֆլիսի հայոց լրագիրները «Արժան» լրագրից արտատպած ոչ այնքան ճիշդ տեղեկութիւններ են հաղորդում Շուշու էլէկտրական տրամվայի մասին:

Նա ստույգ աղբիւրից վերցրած մանրամասն

իսկ միտաբանական յափշտակութեամբ է վերաբերվում դէպի Նապոլէոն: Բայց աւելի նշանաւոր էր մի ուրիշ յեղաշրջում, որ տեղի ունեցաւ նրա մէջ—աղբայտէր եւ կղերական Հիւզօն կամայ դառնում է աղատամիտ—սահմանադրական: Նա բանաստեղծին համարում է «մարգարէ», «ժողովրդական հովիւ», «ազգերը ղեկավարող հրեղէն սին»: Ահա այս սրբազան միտաբանի գիտակցութիւնը ոգեւորում է երիտասարդ բանաստեղծին եւ մղում դէպի քաղաքական-հասարակական գործունէութեան հրատապ ասպարէզը: Պարզ է, որ այս փոփոխութիւնը եւ գիտակցութիւնը ինքնաբերաբար, խորին համոզմունքով երեւան եկաւ երիտասարդ բանաստեղծի մէջ: «Բոլոր աստիճանները», ասում է ազնիւ բանաստեղծը, «որոնք խաւարեց դէպի լոյս են առաջնորդում, ամենաշոգուարը եւ ամենապատուաւորը, անտարակոյս այն է, որով բնածին արիւնտկաւոր հետզհետէ դառնում է զեմօկրատ»: Մի ուրիշ տեղում Հիւզօն իրան անուանում է «անարկու դէմագոգ», «հին այլընտրանքի (քաղաքական) եւ զեղարուեստական) բարբարոս քաղաքակրթ», որ «խօսքերի սեւ կոյտը դադարեցնելու փայլին խանելով փոթորկում է թանաքամանը»:

Հիւզօն, չը նայելով որ իր գրական նոր ուղղութեամբ տեղի տուեց մի ուժեղ պայքարի, այնուամենայնիւ 1841 թւին ընտրվում է աւագմիտայի անդամ, իսկ Լիւդվիկ-Ֆիլիպի սահմանադրական միապետութեան ժամանակ՝ 1845-ին, դառնում է պէշ: Եւ մի քանի տարուց յետոյ ընտրվում է սահմանադրական ժողովի անդամ: Այս ժողովում նա արտասանում է իր առաջին կրակոտ ճառերը եւ պահպանողականներից հետզհետէ հեռանալով՝ դառնում է արատական: Նա իր լուսավոր հայեացքներով սկսում է խիստ մաքառում՝ կղերական հոսանքի եւ կառավարական յետադէմ ուղղութեան դէմ: Նա ջերմ կերպով պաշտպանում է սահմանադրական-ժողովրդական սկզբունքները, մասնովի եւ գիտութեան աղտոտութիւնը, ոգևորված պրօպագանդա է անում մանաւանդ մաշկան պատմի դէմ, այս պրօպագանդան նա

նուիրաններ: Քանի տարի առաջ, բժիշկ Մովսէս Աթաբեկեան մտադիր էր իր սեփական կարողութիւնը մինչև Շուշի կառուցանել էլէքտրական երկաթուղի: Յիշեալ կարուածքի միջով անցնում է այնպիսի մէկ գետակ, որի շարժիչ գորութիւնը ստեղծել կարող է բոլոր հեղուկութիւնները գործարաններ եւ տրամվայներ բանադնելու համար:

1900 թւին Աթաբեկեան հաստատապէս ձեռնարկեց այդ գործին, բացեց անդամակցական ստորագրութիւն, 500 ռ. նշանակելով ամեն մի ակցիան Սիմէն եւ Գալսէ ընկերութեան ինքնինքնը անդադար հետազոտում էին այդ կարճ ճանապարհի ապագաները եւ լեռները: Նրանք կազմեցին պլանը, յորինեցին նախահաշիւը: Այսօր բժիշկ Աթաբեկեան Սիմէն եւ Գալսէ ընկերութեան հետ պայմանաւորված է այդ գործի վերաբերմամբ: Երբ իշխանութիւնը կը հաստատէ այդ ակցիաներական ընկերութիւնը, այն ժամանակ էլ գործը կը սկսվի: Առ այժմ հարցը այդ 7 վերստ ճանապարհի մասին է: Այդ մէկ փորձ է հասարակութեան համար, երբ էլէկտրական գիծը պատրաստ կը լինի, երբ մէկ ժամկէտ մէջ էլէքտրական կառուցող երկու անգամ էլ եւ էլ կահեն, եւ վերջապէս, երբ կը տեսնեն, որ մեր հողը եւ երկիրը նոյնն են, ինչպէս եւ Շվեյցարիային, հաւասար կը կենդանանայ եւ օժանդակութիւնը կը շատանայ:

Այդ գիծը պիտի շարունակվի մինչև Գանձակ: Շուշուց Գանձակ մօտ 100 վերստ հեռավորութիւն ունի այն տեղով, ուր պիտի կառուցվի էլէքտրական երկաթուղագիծը: Այդ ամբողջ տարածութիւնը արդէն հետազոտված է:

Ժամհարեան եղբայրները այս գործի հիմնադիր են եղել: Մնում է միմիայն հասանութիւն ստանալ բարձր իշխանութեան կողմից:

Այդ ակցիաներական ընկերութիւնը ահագին օգուտներ է խոստանում: Գանձակի նահանգի այն աստեղծը, ուր պիտի անցնէ նոր ճանապարհը: Արդիւնաբերութիւնը եւ առեւտուրը ոյժ եւ կենդանութիւն կը ստանան մեր կողմէրում, ճանապարհորդը հանգստութիւն եւ կեանքի ապահովութիւն կունենայ: Մեզ չըլձապատող Զապեղուրի, Ջիրբայի, Զաւադի գաւառները իրանք բերքերով ոչ պակաս զարկ կը տան տեղական առեւտրին, որ այսպիսի մի յարմար ճանապարհի է սպասում:

Խ.

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐՆԵՐ

Երկրաշարժի վէրքեր, որ կառավարութեան կողմից ուղարկված էր Ախալքալաքի երկրաշարժի հետազոտելու համար, այժմ ուղարկվում է Շամախի նոյն նպատակով:

Թիֆլիսի քաղաքային ուլարման, ջնկելով ուսումնարանական մասնաժողովի զեկուցումը

սկսել էր՝ առանց դեռ քաղաքական ասպարէզում որ եւ է ներգործական դեր ստանձնելու իր մի յայտնի յախտաւորութեան մէջ «Դատաւարութեան վերջին օրը»: Նա եռանդուն մասնակցութիւն ցուց տուեց Լուի Նապոլէոնի դէմ սկսված արշաւանքին, եւ երբ վերջինս դեռ կայսր չէր յայտարարվել՝ Հիւզօյի գլուխն արդէն գնահատված էր 25,000 ֆրանկ: Բայց Հիւզօն հաշիւ դուրս սպրդելով Փրանսիայից եւ փախաւ Բէլգիա՝ Այստեղ նա շուտով հրատարակեց իր «Napoleon le petit» գրուածքը եւ՝ զանազան բանաստեղծութիւններ, որոնք Նապոլէոն III-ի դէմ էին ուղղված: Այս գրուածքների պատճառով՝ նա ստիպված էր իսկին հեռանալ Բէլգիայից եւ տեղափոխվել Ջէրսէյ կղզի, որ գտնվում էր անգլիական հովանաւորութեան տակ: Եւ այսպէս, կղզեւ նրան վիճակված էր դարձաւ հալածվել եւ վերջնականապէս հաստատվել Գլենդէյ կղզում, ուր նա հիմնեց իր յայտնի բնակարանը (Havteville-House): Այս առանձնացած վայրում հետզհետէ լոյս են տեսնում Հիւզօյի «Դիտողութիւնները», «Դարերի լեզուները», բայց որ գլխաւորն է «Թ շուշու լուրերը», տաս հատորից բաղկացած այս հակապաշտ մէլը, որ միաժամանակ սպառնալից եւ քաղաքական կենտրոններում եւ Հիւզօյի հոգեւոր համայնախաբհային դարձրեց: Լամարտինի ուղղած յայտնի նամակում ահա թէ ինչպէս է որոշում Հիւզօն «Թշուառները» նպատակով: «Ես կամենում եմ ոչնչացնել անողորմութիւնը այն ճակատագիրների, որոնք հեղինակը ինքը մարդն է. ես դատաւարութեամբ եմ ստրկութիւնը, հալածում չը լաւարութիւնը, տգիտութիւնը, բժշկում եմ հիւանդութիւնը, լուսաւորում եմ խաւարը, արհամարում եմ ատելութիւնը... «Թշուառներ» ի՞նչ սոսկալի նկարագիրներով նա արժանանում էր «քաղաքի մարդկայնութեան ծարաւը»:

Թէեւ Փրանսիայից հալածվածները ներողութեան արժանացան, բայց Հիւզօն գերադասեց դեռ երկար մնալ իր առանձնութեան անկիւնում: Բայց հայրենիքի ծանր ճգնաժամին նա փոքրօքի չը գտնվեց, կատարեց իր քաղաքացիական ազնիւ պարտականութիւնը եւ մօտ

իշխանութիւն Թուամանի արհեստանոցին զարային միջոցներից օժանդակութիւն տալով վերաբերմամբ, որոնց միջնորդութիւն յարգանքով զոմայում, որ տարեկան 1000 ռուբլի նշանակվի, որպէս նպաստ յիշված արհեստանոցին այն պայմանով, որ այնտեղ 20 կերտուհիներ սովորեն ձրիապէս Թիֆլիսի կիշներին:

«Рыс. Вѣд.» լրագրին գրում են Պետերբուրգից: «Երկր, փետրվարի 6-ին, Պետերբուրգ քաղաքում կռիւ կել լիվիչ Տօլստոյ, որ ժամանակ առաջ կանչված էր Գասպրա հիւհօր մօտ: Լեւ լիվիչ բերել է իր հետ ամբողջութեամբ նշանաւոր չափով բարեօրէն է եւ նա արդէն բոլորովին առողջանալու է: Երէկ Տօլստոյ—որդին հեռագիր ստացաւ Գասպրայից, որի մէջ ասված է, թէ կռիւն առողջութիւնը շարունակում է բարեօրէն: Եւ Երէկ Տօլստոյ անցել է, թէեւ թիւ տեսնել շարունակվում է»:

Կառավարութիւնը, ինչպէս հաղորդում մայրաքաղաքի լրագիրները, թոյլ է տուել իր լիւի քաղաքացի պ. Արուշտանովին, Ներսիս խմբագրութեամբ, հրատարակել Մօսկվայ մի ամենօրեայ լրագիր «Торговый Вѣд.» անունով:

Անդրկովկասեան երկաթուղիների վաթիւնը պաշտօնապէս իմաց է տրված, թէ երկաթուղիների հանգուցեալ կառավարիչ ղեկնիլ փոխարէն նշանակված է ինժեներ վանօպիլի, որ Թիֆլիս կը հասնի առաջ մարտ ամսի առաջին թերթում:

Մեզ ինքուրմ են հաղորդել, որ առաջին կիրակի, փետրվարի 17-ին, Թիֆլիսի ժողովրանում, հայ դերասանական խմբի անդամներ, Մեխրեանի, տ. Արաքսեանի, օր. Վարդհու, պ. պ. Միրզաբեկի, Յարութիւնեանի, Տէր-Դաւիթեանի մասնակցութեամբ, կը մի ներկայացուէ Մաղադու են Գ. Սոււալիկանից: «Բանդա» օրալս կօմիտեան եւ «Մի հարը սեղանի տակ» վօլյուրը: Ներկայացուցութիւն է ի նպաստ տ. Մեխրեանի:

Ներքին գործերի մինիստրութիւնը մի քանի քաղաքացի կրկնեց, որ դատաւարաբային տատութիւնները, երբ միջնորդութիւնն ստանում հարկատու անձերից անցագիրը

բանաստեղծ քաղաքականութիւնից յետոյ 1870-ականը առաջին անգամ ոտք կոխեց իր սեփական հայրենիքի հողի վրա, որ այդ ժամանակ թիւլ վել էր հաղաքաւոր Ֆրանսիացիների արկին: Հիւզօն առաջին րօպէին իր արտաստեղծ խոստում այդ արկին եւ Պարիզ հասնել սկսում է իր հայրենասիրական գործը: Մի փայլի մայրաքաղաքը դեռ նոր էր պաշարը գերմանական յաղթական բանակով եւ ահա մի ոգեւորված կոչ է ուղղում գերմանացիներին՝ դադարեցնելու համախաբհային դաքի պաշարումը: Նա չէր կարող տանել գերմանացիները լաւալանքը, քաղաքային զանապէս եւ վայելէին մի այնպիսի յաղթութիւն, որ միայն անապատութիւն է, նա իրում է վերջ զնկ արհեստեղ պատերազմ: Բայց պատերազմի բանաստեղծի կոչը մնում է՝ ձայն բարբառող յանապատին: Այս ստեղծ պատերազմի ազդեցութեան տակ նա գրեց «Սուկալի տարին»:

Հիւզօյին վիճակված էր Կօմիտին հետ ունեցող մի ընդհարման պատճառով՝ դարձեալ ամենամանակ հեռու մնալ հայրենիքից. նա այս անգամ գնաց Լօնդօն, բայց երկար չը մնաց տեղ եւ շուտով վերադարձաւ Պարիզ: 1876-ին ընտրվում է սենատոր: Հիւզօն արդէն դարձել էր գրական մեծ երկեր արտադրող Մեքուլեան հասակում նա տալիս է մի փոքրիկ գրուածքներ, որոնք մեծ մասամբ դրամատիկական բնաւորութիւն են կրում: Եւ մոտանալով սակայն իր, որ նա գրում է հրատարակում է իր «Յիշողութիւնները»:

Հիւզօն վախճանվում է 1885-ի մայիսի 22-ին եւ թաղվում է Պանթէօնում: Նշանաւոր բանաստեղծ իր զառաւիտայ սակում չը տեսնած ցուցերի եւ ոգևորութեան առաքելայ էր դարձել: Բայց նա մահը եւ թաղումը համազգային մի առաջին կերպարանը ստացան: Փրանսիական ժողովրդը այդ նոյն համազգային զգացմունքը արտայայտեց իր սիրելի բանաստեղծի ծննդեան հարիւրամեակին:

Վ. Նալբանդեան

